

εις τὸν νομὸν τῆς Ἀττικῆς θ' ἀνήκη τοῦ λοιποῦ
τῶν στρατηγῶν καὶ ποιητῶν ἢ μήτηρ ἢ κλεινή.

Ὡσεὶ Ἀμφίονος ἀστοὶ περιόδοι καὶ πάγκαλοι,
χρυσᾶ μαντάτα φέρω
πῶς ὑπεγράψῃ ἢ σύμβασις τοῦ Μάτσοα καὶ τοῦ Βλάγκαλη
μαζί με τὸ Κουβέρο.

Νάτα τάθανάτα νερά, τὰ τρισευλογημένα,
παρπλάζου ἀφρισμένα.
Βλαστήσεως κι' ἀκμῆς καιρὸς,
τῶν διψασμένων ὁ χορὸς
πηγὴν εὐρήκε τῆς ζωῆς καὶ σωτηρίας θύραν
κι' ἐμπρὸς καὶ πίσω τὰ νερά τοῦς διψασμένους ἔπῃραν.

Μᾶς ἔρχεται κι' ἡ Φενεὸς
κι' ἡ Στυμφαλία λίμνη,
καὶ στέκει κόσμος ἐνὸς
καὶ δὸς τοῦ ρόχθιο κι' ὕμιοι.

Ὡς ἐπαθλον μᾶς ἔρχονται ἴστους τόσους μας ἰδρωτᾶς
κι' ὡς τόσων μόχθων ἀμοιδή,
κι' ἄς κράζωμεν εὐὰν εὐοὶ
πρὸς τοὺς ὕδατοδότας.

Φωσ. — Φέρετέ τα τέλος πάντων τὰ νερά τῆς Στυμφαλίας
ἴστην Σαχάραν τῆς εὐκλείας,
φέρετέ τα μὲς ἴστην ἕρα,
μὲς ἴστο διψασμένο χῶμα,
νὰ παστρέψου κάθε λέρα,
νὰ παστρέψου κάθε βρώμα.

Ὡ χαρά μας, ὦ χαρά!...
νάτα, φθάνου τὰ νερά,
νὰ λουσθῶν μεγαλουσιάνοι
καὶ βρωμιάρηδες ζητιάνοι.

Φέρτε τα νὰ τὰ σκορπίζου ἀπειδῶς ὕδρομοιεῖς,
φέрте τα νὰ γελᾶσ' ἢ πόλις τῆς κλειούσης εὐθυμίας,
φέрте νὰ πλουθῶν οἱ ρύποι τῆς ἀτίμου τῆς τιμῆς,
ὅπου χάσκει μπρὸς ἴστην πάστρα τιμημένης ἀτιμίας.

Φέρετέ μας τὰ νερά
σὰν χρυσάλλι λαμπερά,
φέрте τα κραυγὴ νὰ παύσῃ μαξαξιβάνηδων ὄξετα
καὶ νὰ σβύσωμεν τὰ φῶτα τοῦ λογάδος Εὐταξίας,
πρὶν νὰ πάθῃ δι' ἐκείνων τῶν γραμμῶτων ἡ πατρὶς
ἀμαυρώσει, ὀφθαλμίας, εὐτάξι λοκομοτρίας.

Φέρτε το νὰ σὰς χαρᾶ
τὸ πολὺκροτο νερό,
γὰ νὰ πρῶν οἱ φωνασχοὶ
νὰ φουσκώσου σὰν ἄσκι.

Φέρτε τα νὰ ποτίσωμεν τὰς ἱεράς καμῆλους,
φέрте τα νὰ κινήσωμεν ἀρχαίους νερομύλους,
ἄς ἔλλθων τὰφιλότιμα νὰ κινήθῃ κι' ὁ μύλος
τῆς θειᾶς μας τῆς Κοντύλας.

Φέρτε νερά νὰ σβύσωμεν Ἡραίστεια Βουλῶν,
φέрте νερά νὰ σβύσωμεν κρατῆρας κεφαλῶν,
φέрте νερά νὰ σβύσωμεν τὰς φλόγας τῶν πολέμων,
δι' ὅσων ἐτρομάζωμεν τὴν τρέμουσαν Εὐρώπην,
δι' ὅσων ὁ Κορδόναρὸς κατέκαυσε τὸν Ἄιμον,
τὸ Πήλιον, τὸν Ὀλυμπον, τὸν Σακάρων, τὴν Ροδόπην.

Φέρτε νερό ν' ἀποσβεσθῇ στασιαστῶν ρητῶρων
παρλάτα φλογερά,
φέрте νερό νὰ σβύσωμεν τὴν λαύραν σπαθοφόρων
καὶ τᾶσφαιρα πυρά.

Φέρτε νερό νὰ ξεχειλᾷ τὸ κάθε μας λαγῆνη,
ν' ἀρδύωμεν καὶ τὰ βουνά καὶ τὸν Λυκαθητῶν,
φέрте νερά καὶ δεύτερος κατακλισμός νὰ γίνῃ,
φέрте νερά νὰ πῆζωμεν τοῦ Νῶε κιβωτῶν.

Φέρτε νὰ πνίξῃ τοὺς Ρωμηοὺς βροχὴ κατακλισμοῦ,
καὶ κάθε μας καμίνι
σβυσμένο ν' ἀπομείνῃ,
μὰ νὰ σβεσθῇ κι' ἡ κάμινος τοῦ πατριωτισμοῦ,
εἰς τὴν ὅποιαν ψήνεται κάθε Ρωμηὸς κι' ἐγὼ
σὰν τὸν Σεδράχ καὶ τὸν Μιστάχ καὶ τὸν Ἀβδεναγῶ.

Μᾶς ἔρχονται καὶ τὰ νερά, μακρῶν αἰῶνων πόθοι,
ποῦ με τοὺς ἄλλους τοὺς κρυφοὺς μᾶς ποτίσαν φαρμάκι,
κι' αἱ Θῆβρι καθήσυχασαν, κανεὶς δὲν αἰματώθη,
οὐδ' ὁ Παναγιωτόπουλος ἀπὸ τὸν Ἀσμηάκη.

Καὶ σκούζου με κόσμματα συντάγματα βατραχῶων
πρὸς ξένους καὶ πρὸς γηγενεῖς
ὅτι δὲν ἔρρευσε ρανίς
ἐκ τοῦ πηδῶντος αἵματος τοσοῦτων Τουρκομάχων.
Καὶ τώρα, Περικλέτο μου, ἴστην τόσην νηνεμίαν
πλησίασε καὶ ὄσπε μου σαράντα παρὰ μίαν.

Περὶ Μακεδονίας, ὅπου θὰ κάμῃ κρότων,
ἔργον Νικολαΐδου Κλειάνθους ἐκ τῶν πρώτων,
ὀμοσιογραφουτὸς κλεινῶς ἴστο Βερολίτων,
κι' ἄς τὸ συνδράμωμεν πάντες κι' οἱ πρώτοι τῶν Ἑλλήνων.
Ἀντάξιον τὸνόντι γενναίας συνδρομῆς,
συνδρομητᾶς εἰς τοῦτο δεχόμεθα κι' ἐμεῖς.

Τοῦ Ἰταλοῦ Στεκέτη δαρνοσταρεῖς ποιήσεις,
ὅπου παθῶν κρατῆρας καὶ φαντασίας πῆσεις,
μετάφρασις ἀρίστη τοῦ Κῶστα Καιροφύλα
μὲ φθόγγου ὅπου φθάνου μὲς ἴστη καρδίᾶς τὰ φύλλα.

Παρισινὸν ραφεῖον τοῦ Γεωργίου τοῦ Μπαλάσκα
ἴστης Ἐθνικῆς Τραπεζῆς ἐκίνο τὸ στενὸν,
ποῦ στέκεσαι θαυμάζων καὶ με τὸ στίμα χάσκα
πρὸ τῶσων ὑδαμάτων ἀρίστων κι' εὐθνήων.

Εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Τσίχα πάντα γέλωσ βασιλευεῖ
ὁ Παντόπουλος τὸν κόσμον τὸν καλλίτερον μαζέει,
ὁ Παντόπουλος ἐκίνο, ὁ Παντόπουλος αὐτός,
ὁ τεχνίτης ὁ δεσπότης, ὁ πολὺς, ὁ λατρευτός.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ καὶ τὸ Γραφεῖον, ὄλο μέτρα καὶ ρυθμὸς,
ἴστων Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμὸς.